

[Peter Duetoft]

kendsgerning, at denne regering har været mere handlekraftig i de otte måneder, den har siddet, end VK-regeringen var i de sidste år. Regeringen her har fået gennemført skattereformen, vi har fået gennemført arbejdsmarkedsreformen, og for at tage et tredje eksempel var det altså denne regering, der – ved hjælp af et heldigvis bredt flertal i Folketinget – fik truffet beslutningen om at sende tropper til Bosnien i forbindelse med den ulykkelige konflikt i det tidligere Jugoslavien.

Denne handlekraft viste sig jo også i statsministerens tale, for jeg har den opfattelse, at statsministerens tale var en meget offensiv åbningstale. Statsministeren gik nemlig ikke ind og diskuterede, om vi har råd til et velfærdssamfund. Nej, statsministeren diskuterede, *hvordan* vi har råd til et velfærdssamfund, og deri ligger en væsentlig forskel. Det første er defensivt, det andet er fremadrettet. Man har den opfattelse, at velfærdssamfundet skal eksistere og naturligvis fungere videre.

CD's mål er og har i de 20 år, vi nu har eksisteret, altid været at være de snusfornuftige og ikkeideologiske i Folketinget. Derfor har vi også vendt os imod det, når eksempelvis ØD og angreb på arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet er blevet draget frem i debatten. På samme måde har vi vendt os kraftigt imod liberalismens krav om en uhæmmet fri handel og alles kamp mod alle. Vi vil stadig væk kæmpe mod det synspunkt, som også nogle i denne sal har skrevet i bøger, nemlig at mennesket primært skal være egoistisk, og at det ledes af denne egoisme. Efter CD's opfattelse er det nødvendigt, at mennesker viser solidaritet og medmenneskelighed. Den del af diskussionen er der ingen tvivl om hvor CD er placeret i.

Vi mener, at et af hovedordene i den politiske debat må være ordet anstændighed. Det bør være et nøgleord i det danske samfund. Det er et nøgleord, når det drejer sig om, hvordan vi behandler de udstødte grupper, det er et nøgleord, når vi drøfter ledigheden og en realistisk mulighed for at hjælpe de mennesker, der er blevet ramt af denne tragedie, og det er et realistisk og godt ord, når vi skal leve op til vort internationale ansvar, hvad enten det drejer sig om kampen mod etniske udrensninger i Bosnien, eller det er en ordentlig behandling af flygtninge og indvandrere i Danmark.

Denne holdning, anstændighed, vil jeg hverken tage monopol på eller noget andet, men sige, at jeg håber, den præger det store flertal i Folketinget, og det må selvfølgelig få nogle konsekvenser.

Derfor er det godt, at regeringen nu kommer med planer vedrørende de udstødte. Når disse planer, specielt planerne for de psykisk syge, er fremlagt, vil jeg gerne opfordre regeringen til at fortsætte med at diskutere byrdefordelingen og ansvaret mellem kommuner og amter. Desværre har vi jo specielt i forbindelse med de psykisk syge set, at mange kommuner ikke har levet op til deres forpligtelser med hensyn til at skabe alternativer til indlæggelse. Samtidig har amterne skåret ned på deres antal af sengepladser, og denne sammenblanding af tingene har medført adskillige menneskelige tragedier rundt om i kommunerne. Derfor kan det godt være, vi på et tidspunkt bliver nødt til at diskutere, om ikke også kommunerne skal betale, hvis de har mennesker liggende unødvendigt længe på de psykiatriske hospitaler, fordi de ikke har iværksat den sociale opfølgning i kommunerne; det vil i virkeligheden sige den samme ordning som den, man har i forbindelse med de ældre. Det kunne CD godt tænke sig at den kommende plan blev udbygget med eller fulgt op af.

Det er også vigtigt at indse, at ledigheden ikke kan løses på traditionel måde. Jeg synes, det må være træls for de fleste, der lytter til denne debat, at blive ved med at høre på, at nu gør vi bare sådan, og så kommer der så og så mange tusinde mennesker i arbejde; store arbejdsvælgelser, som i hvert fald dele af oppositionen jo da også har haft i dag.

Vi må have en effektivisering af orlovs- og sabbatordningerne, vi må lette nogle af de stive regler, og vi må f.eks. fastslå, at førtidspensionister, der kun kan arbejde 20 timer om ugen, fordi de er syge af andre grunde, også skal have mulighed for jobtilbud og mulighed for uddannelsesstilbud. I dag er der faktisk et hul i lovgivningen på dette område.

Når jeg specielt tager denne detalje frem, er det, fordi det i dag betyder, at et menneske, der har sin førtidspension og har været i arbejde i de 20 timer, som vedkommende er i stand til at arbejde for sin sygdom, pludselig falder ud af systemet. Der må det vel være muligt at finde en løsning, men indtil videre har det, ved jeg,